

Just quan saltava

Haver-te dit sense paraules que el pare que acomiades és el pare que acomiadaré algun dia

Foto: Amarit Opassetthakul

Haver fet cas del cor, igual que fa uns dies, i saltar la tanca de la por amb un punt de temeritat i una embosta de tendresa per oferir-te si la volies (sense saber encara si la volies). Escoltar-me el desig profund, aquestes ganes immenses de mirar-te als ulls i tornar-te a dir que no ha passat ni un dia sense que volgués trobar-hi un altre cop la llum que vaig conèixer; dir-te que hi soc, si ho vols, que res del que hem viscut no m'ha pres mai les ganes d'abraçar-te. Haver fet cas del cor, avui, arriscar-me a la sal si s'obria la ferida amb la humitat d'aquest migdia d'hivern i tots els comiats de l'última setmana, que encara dansen a la retina els vols que han aixecat i ens pesa l'horitzó com el més dens dels silencis. Haver fet cas del cor i haver-te dit sense paraules que el pare que acomiades és el pare que acomiadaré algun dia, la mare que perdo de mica en mica, els infants que no es queden, el mestre i amic que ens ha deixat orfes i a la intempèrie. Que hi soc, si ho vols, per acompanyar absències, per celebrar la vida o per entrar i sortir de l'infern sense mirar mai enrere. Tinc a les mans una embosta de tendresa, i la tanca de la por ha quedat estesa damunt de l'asfalt. L'he colpejada amb el peu just quan saltava.

* Text publicat al blog *La vida té vida pròpia*(<http://lavidatevidapropia.blogspot.com.es/>) .